

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **V. M.**, zastoupeného JUDr. Vlastislavem Peřinou, advokátem se sídlem Resselovo nám. 135, Chrudim, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2007, sp. zn. SpKrÚ 11063/2007 OOP OVV, č. j. KrÚ 11134/2007, o přestupcích proti občanskému soužití a proti majetku, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 4. 10. 2007, č. j. 53 Ca 1/2007 – 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje (dále jen „žalovaný“) ze dne 15. 3. 2007, sp. zn. SpKrÚ 11063/2007 OOP PVV, č. j. KrÚ 11134/2007. Tímto rozhodnutím žalovaný k odvolání stěžovatele změnil rozhodnutí obce Seč, komise k projednávání přestupků (dále jen „obec“), ze dne 5. 12. 2006, č. j. OÚ/2006/24-přest., jímž byl stěžovatel uznán vinným z přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) a z

přestupku proti majetku dle § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Zmíněných přestupků se stěžovatel podle obce dopustil tím, že dne 31. 7. 2006 asi ve 21:30 hodin v místě autokempu ATC pláž Seč fyzicky napadl a do obličeje udeřil R. K. Poté, kdy se jmenovaného slovně zastal P. H. (dále též jen „poškozený“), fyzickým úderem do hlavy a po následném pádu na zem kopnutím do obličejové části napadl i jeho. Stěžovatel v útoku pokračoval tak, že slunečníkem vyjmutým od stolu udeřil do předního skla osobního automobilu ve vlastnictví P. H., čímž způsobil škodu ve výši 1670 Kč. Za uvedené přestupky obec stěžovateli uložila pokutu ve výši 6000 Kč, povinnost nahradit P. H. škodu ve výši 1670 Kč a uhradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1000 Kč, to vše do 15 dnů od právní moci rozhodnutí. Žalovaný změnil rozhodnutí obce ve výrokové části v údajích data narození P. H. a dále v popisu způsobu napadení tohoto poškozeného, který sám uvedl, že byl stěžovatelem kopnut do hlavy, nikoli přímo do obličejové části.

Stěžovatel označil jako důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Dle jeho názoru je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný, neboť soud se vypořádal s jeho námitkou, že skutkový stav zjištěný v přestupkovém řízení nemá oporu v provedeném dokazování, jen čtyřmi větami. K výpovědím účastníků stěžovatel uvádí, že děj jednání popisuje pouze on a poškozený. On sám popírá, že by se zmíněného jednání dopustil. Další svědci mají vědomost o incidentu jen zprostředkovaně od poškozeného. Za dané situace dle stěžovatele neexistují důkazy, které by svědčily o jeho vině ze spáchání přestupku. Stěžovatel dále trvá na námitkách, které vznášel k procesnímu postupu správních orgánů, zejména na porušení zásady přímosti projednání přestupku, nepřípustnosti použití záznamů pořízených dle zákona o policii a na odlišném postavení poškozeného jako účastníka řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti stručně konstatuje, že setrvává na svém právním názoru uvedeném v přezkoumávaném správním rozhodnutí. Zcela odkazuje na původní vyjádření k žalobě, neboť kasační stížnost neobsahuje nové podstatné námitky, ke kterým by se již nevyjádřil. V plném rozsahu se také ztotožňuje s věcnými závěry citovanými v rozsudku krajského soudu. Z těchto důvodů žalovaný navrhuje, aby byla kasační stížnost stěžovatele podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodná zamítnuta.

Ze správního spisu žalovaného Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Podle zjištění obce poškozený dne 31. 7. 2006 přijel se svou přítelkyní do Autokempu Seč. Zde se ve večerních hodinách setkal se svým známým R. K. Na

místo o chvíli později dorazil i stěžovatel, který fyzicky napadl R. K. a poté, kdy se jej poškozený slovně zastal, napadl i jeho a způsobil mu též škodu na jeho automobilu. V bližších detailech Nejvyšší správní soud odkazuje na podrobná rozhodnutí správních orgánů a krajského soudu. Rozhodnutím obce ze dne 5. 12. 2006 byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání výše popsanych přestupků. Stěžovatel proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, o němž rozhodoval žalovaný. Ten prvostupňové rozhodnutí změnil, avšak pouze v údajích o poškozeném a v popisu skutku, výroky o vině a uložené sankci zůstaly zcela nezměněny.

Stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného žalobou ve správním soudnictví. Procesní námitky stěžovatele krajský soud zamítl, pouze vytkl správnímu orgánu I. stupně, že poškozený byl nesprávně poučen před svou výpovědí. V tomto pochybení nicméně soud neshledal vadu mající vliv na zákonnost. K samotnému skutku krajský soud uvedl, že provedené důkazy na sebe logicky navazují a prokazují vinu stěžovatele. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Stěžovatel opírá kasační stížnost o důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., tj. namítá vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, a poukazuje na porušení zákona v ustanoveních o řízení před správním orgánem, které mělo vliv na zákonnost [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a rozsudek krajského soudu dle jeho názoru též trpí vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že není důvodná.

Podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích se přestupku dopustí ten, kdo *úmyslně naruší občanské soužití vybrožováním újmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obviněním z přestupku, schválnostmi nebo jiným hrubým jednáním.*

Podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích se přestupku dopustí ten, kdo *úmyslně způsobí škodu na cizím majetku krádeží, zpronevěrou, podvodem nebo zničením či poškozením věci z takového majetku, nebo se o takové jednání pokusí.*

Stěžovatel v úvodu kasační stížnosti namítá, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný. Z obsahu jeho námitky lze dovodit, že nepřezkoumatelnost shledává v nedostatku důvodů rozhodnutí. Je pravdou, že odůvodnění soudu má obsahovat jak premisy, z nichž soud vychází, tak i závěr, k němuž dospěl, zde tedy shrnutí svědeckých výpovědí a z nich vyplývající vyústění. V projednávané věci je třeba přihlédnout ke skutečnosti, že napadená část odůvodnění (k námitce, že

skutkový stav zjištěný v přestupkovém řízení nemá oporu v provedeném dokazování) se netýká posouzení různých právních otázek, jak tomu může být v jiných případech. Zde se jednalo výhradně o skutkový závěr ohledně jednání stěžovatele. Ve správním spisu jsou přitom všechny výpovědi přesně zaznamenány a jejich podstatný obsah je reprodukován i v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel byl s těmito výpověďmi dobře obeznámen, o čemž svědčí i skutečnost, že jejich význam následně v kasační stížnosti zpochybňuje. Nepřezkoumatelné lze zjednodušeně označit pouze takové rozhodnutí, z něhož vůbec nelze seznat, jakým způsobem bylo rozhodnuto a na základě jakých skutečností. Za daných okolností tak lze uzavřít, že rozsudek krajského soudu mohl být v této části podrobněji odůvodněn, avšak jeho stručnost nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

V druhé části kasační stížnosti stěžovatel tvrdí, že zde nejsou takové důkazy, které by svědčily o jeho vině. Podle výpovědí všech účastníků děj popisují pouze poškozený a stěžovatel. Poškozený uvádí, kdo a jakým způsobem jej napadl, stěžovatel popírá, že by se tohoto jednání dopustil. Další osoby mají vědomost o incidentu jen zprostředkovaně od poškozeného. Podle právního názoru krajského soudu provedené důkazy logicky navazují a prokazují vinu stěžovatele. Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že jediný přímý důkaz prokazující jeho vinu je výpověď poškozeného. Výpovědi ostatních svědků R. K., A. P. a I. Č. však není možno bez dalšího zcela vyloučit s odkazem na nepřímé svědectví. Ačkoli jmenovaní svědci nevnímali jednání stěžovatele, v němž byly zjištěny přestupky proti občanskému soužití a proti majetku, bezprostředně vlastními smysly, o jednání stěžovatele se následně dozvěděli nebo se obeznámili s následky tohoto jednání. Není tak možno hovořit o tom, že jediným důkazem je výpověď poškozeného a výpovědi svědků důkazy nejsou, nýbrž platí, že výpověď poškozeného je přímým důkazem a výpovědi dalších svědků jsou důkazy nepřímými. Svědecké výpovědi v této věci tak nemají takovou důkazní váhu jako důkazy přímé, důkazy to však bezesporu jsou. Ani skutečnosti, že dva svědci jsou osobami, se kterými se poškozený znal, a jeden z nich byl navíc ve stavu opilosti, jejich svědectví bez dalšího nečiní nepoužitelným. Ve správním řízení tyto skutečnosti nebyly zamlčeny, správní orgány se s nimi vypořádaly. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s hodnocením krajského soudu, který k námitkám zpochybňujícím věrohodnost svědeckých výpovědí uvedl, že všechny tyto výpovědi, byť nepřímých svědků, se shodují a potvrzují beze zbytku tvrzení poškozeného.

Stěžovatel se po celou dobu vedení správního řízení i v řízeních soudních soustředil na vyvrácení výpovědi poškozeného, a to poukazy na jeho nevěrohodnost, případně na nevěrohodnost výpovědí ostatních svědků. Sám se však omezil pouze na konstatování, že v době spáchání přestupku na dotyčném místě nebyl a nic nespáchal. Neposkytl však správním orgánům tvrzení, kde se v inkriminovanou dobu nacházel, co dělal, nenavrhl žádné důkazní prostředky k podložení svých tvrzení. Je samozřejmě nutno ctít práva obviněného, a to právo

zvolit si způsob své obrany, rovněž tak i právo nevypovídat. Stěžovateli tak není možno přičítat k tíži, že sám aktivně nevypovídal ke svému jednání a omezil se na pasivní konstatování, že poškozeného nezná a není pravdou, že by slunečníkem udeřil do předního skla jeho osobního automobilu. Pokud však neposkytl správním orgánům jiné skutečnosti, svědčící v jeho prospěch, je nyní povinen nést následky toho, že se mu nepovedlo narušit souslednou logiku výpovědi poškozeného a dalších svědků.

Stěžovatel nesprávně dovozoval, že na základě výpovědi nepřímých svědků nemůže být uznán vinným ze spáchání přestupku. V řízení o přestupku se v souladu s § 51 zákona o přestupcích použijí pro dokazování příslušná ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“). Dle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Pokud o průběhu incidentu nemohl kromě stěžovatele a poškozeného vypovídat žádný očitý svědek (stěžovatel žádný takový důkazní návrh nevznesl), pak je zcela v souladu se zákonem, pokud správní orgány zjišťovaly skutečný stav věci dalšími prostředky, tj. například výpověďmi osob, které nebyly přímými svědky střetu, avšak byly na místě bezprostředně poté a mohly vypovídat o průběhu souvisejících skutečností. Správní orgány i krajský soud provedené důkazy též správně vyhodnotily, neboť připustily, že se jedná o nepřímá svědectví, dovodily však jejich celkovou přesvědčivost z jednoty a logiky zjištěných skutečností. Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů předmětnou námitku stěžovatele neshledal důvodnou.

V závěru kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že nadále trvá na námitkách, které vznášel k procesnímu postupu správního orgánu. Konkrétně jde o porušení zásady přímosti projednání přestupku (záměnu členů komise), nepřípustnost použití záznamů pořízených v režimu zákona o policii a o odlišné postavení poškozeného jako účastníka řízení. Krajský soud k těmto námitkám uvedl, že v označených aspektech správního řízení došlo k pochybení, nicméně tyto skutečnosti neměly vliv na zákonnost. Své úvahy podrobně a srozumitelně odůvodnil. Stěžovatel v kasační stížnosti s důvody rozhodnutí krajského soudu nijak nepolemizuje, nenapadá argumentaci obsaženou v rozsudku, pouze konstatuje, že na svých námitkách trvá. Nejvyšší správní soud tak správnost právního posouzení krajského soudu posoudil jen v obecné rovině.

V otázce záměny členů komise se lze ztotožnit s právním názorem vysloveným v rozsudku krajského soudu. Přestupkový zákon ani správní řád nestanoví výslovně neměnnost členů kolegiálního orgánu, který ve věci rozhoduje. Nelze tak hovořit o nezákonnosti ve správním řízení. K nepřípustnosti použití důkazních prostředků obstaraných Policií ČR v rámci šetření před postoupením věci orgánům obce se krajský soud vyjádřil tak, že odkaz na podání vysvětlení je přípustný, pokud jej poškozený učinil při své výpovědi, a to tím spíše, že následně i

v řízení před obcí věcně shodně vypověděl. Na druhé straně krajský soud konstatoval nepřipustnost použití fotodokumentace pořízené Policií ČR, neboť důkaz těmito materiály nebyl proveden v řízení před orgány obce, ani před žalovaným. Přesto soud dospěl k závěru, že v celkovém kontextu tato okolnost nemá vliv na výrok o vině a trestu vyslovený v rozhodnutí obce, jelikož vina stěžovatele byla prokázána jinými prostředky. Tyto závěry jsou v souladu s ustanoveními o dokazování ve správním řízení. K námitce týkající se postavení poškozeného krajský soud rozlišil jeho postavení v řízení jako účastníka řízení a jako svědka. Na základě této úvahy pak označil další pochybení správního orgánu I. stupně spočívající v nesprávném poučení poškozeného (byl poučen jako účastník, nikoli jako svědek). Z uvedené výtky však krajský soud nevyvodil důvod nezákonnosti rozhodnutí žalovaného a obce. Nejvyšší správní soud se s jeho posouzením ztotožňuje, toto pochybení zakládá vadu řízení před správním orgánem, nikoli však takovou, že to mohlo ovlivnit zákonnost vydaného rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Je nutno též konstatovat, že stěžovatel na nesprávné poučení poškozeného upozornil, avšak nedovožoval z něho žádné další důsledky.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému rozsudku krajského soudu důvodnými. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2009

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu